

ներու նպատակն է իջեցնել Մուզնեցին պատրիարքութենէ ու տեղը Եղիազարը նստեցնել: Մուզնեցիին կուսակիցները ժողով կը գումարեն Ս. Նիկողայոս Եկեղեցին, ուր ներկայ կը գտնուի նաև Մուզնեցին: Այնուհետև շարաթ մը ամբողջ բուռն հակամարտութիւններ տեղի կ'ունենան Եղիազարեաններու և Յովհաննէսեաններու միջև: Առաջինները կը բոլորուին Եղիազարի շուրջը՝ Սկիւտար, ու միւսները՝ Մուզնեցիին շուրջը, ու երկու վարդապետները ծանր գիրեր կը փոխանակեն իրարու միջև: Մուզնեցին կը գրէր. «Ես կաթողիկոսի հրամանով ու բոլոր քաղաքիս հաւանութեամբ նստած եմ ու ոչ մէկը հակառակ չէ ինձ. դուն ի՞նչ ունիս հետս. եկար հոս՝ դրամ հաւաքեցիր, պատիւ վայելեցիր, ե՛լ գնա այլևս. եթէ չերթաս՝ ես ակամայ կը զրկեմ քեզ, և այլն»: Եղիազար կը պատասխանէր. «Ես քաղաքդ եմ եւ ըրած եմ. ես կը նըստիմ, դուն զո՞վ կը վարես. երբ դուն այդպէս զիս կ'ուղարկես՝ ես չեմ երթար, այլ քեզ կը հանեմ»: Այսպէս Եղիազար տեղէն չի շարժիր եւ Մուզնեցի չ'ուզեր բաժնուիլ աթոռէն: Երկու կողմի կիրքերը կը բորբոքին ու Յովհաննէսեաններէն մաս մը խաներն ու շատերը եկեղեցիները կը խմբուին ու կը սկսին դաւեր նիւթել Եղիազարի ու անոր համակիրներուն դէմ: Հուսկ ապա, Սեպտ. 14ին, վեց եկեղեցեաց մեծամեծներէն երկերկու խոհեմ մարդիկ կ'երթան Եղիազարի ոտքը կ'իջնան ու Մեղա՛յ կ'ըսեն: Եղիազար կը պատասխանէ. «Քանի որ եկաք, ես ալ ձեզմէ կը խնդրեմ որ չստիպէք զիս այլազգիներու զուրը իշնալ, այլ դուք ձեզէն մեր դատը տեսէք: Իմ յանցանքս ա՛յս է, որ Փիլիպպոս կաթողիկոս մեծ պահոց մէջ վախճաներ է ու տեղը Յակոբ կաթողիկոսն է նըստեր, ու մինչև այսօր, որ Ս. Խաչի տօնն է, Մուզնեցին տակաւին անոր անուըն յիշատակել չէ տուած